

Rege Kityezs városáról

Сказание о граде Китеже

Ím, visszatérek Kityezs városába,

oda, ahol születtem.

Lebukom az örvénybe, hol az őrség

kaput kerített.

És visszatértem az őrség

fogadja úgy, akárha volnék

ellenhadak vezére,

[illegible]

bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp

 ppislog

reám gyanakvón.

És föllelem a feleségem

házam homályán.

- Hol vannak barmaim? - ezt kértem én.

[illegible]

bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp

[illegible]

bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp- Az őrség felzabálta,

[illegible]

bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp

[illegible]

bőrűkből csizmát készített.

- Hol a fiam? - ezt kértem én.

[illegible]

bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp

[illegible]

bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp- Felnégyelte az őrség,

[illegible]

bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp bsp

[illegible]

bsp bsp bsp bsp bsp bspa kapukra szegeztetett.

- Hol a leányom? - kértem én.

– Az őrség meggyalázta,

- S te, asszony? - kérdezem

a feleségem.

S a háznép?

A cimborák?

- A háznép hallgatott - ezt feleli a feleségem -,

s a cimborák

beálltak őrnek, hogy ne férjen

hozzájuk a gyanú árnyéka sem,

s én hozzámentem az uralkodóhoz -

ezt feleli a feleségem.

Így térek vissza Kityezs városába,

melyet vezettem,

s amellyel veszkődött a háznép

s a cimborák.

És nem bírták a mongolok sem

megtörni városunkat,

hol minden első ember hős volt,

[illegible]

Hozzájuk szólék:

- Cimborák,

mondjátok meg, de szívből:

rabok legyünk-é

vagy elmerüljünk szabadon?

És megsütöttünk élve

ezerszer száz bikát!

Visító vadkanokból

százszor százezret is.

A legutolsó marha

ontott oly éktelen

pokoli bűzt és füstöt,

hogyan úgy kúszott az égen

a nap, mint két poloska.

Az éjbe elmerültünk. Egy szálíg mind. Egészen.

Utánunk nem maradt, csak a bíbor bődülése,

s pórok regéi,

pórok regéi

a halhatatlanok,

a Hősök Városáról.

Ím, visszatérek Kityezs városába,

a Hősök Városába.

Beh más orcát is öltött

országom népe!

Egyetlen láng sem ég mocsári mélyben.

A nappalok fakultak.

Ló nem nyerít.

Sarló se peng.

A zsír se serceg.

Az orrok gallyakként konyultak,

porhadt a porcuk,

és megpiszültek

halmódra végleg,

holdforma bajszok

már csontkemények,

az állkapocs még emberi,

de bévül halkopoltyúk:
ímé, ily orcát öltött
országom népe.

De visszatérek Kityezs városába,
hol egykoron a hűség
egyenlő tiszteletben állt a
gabona isteneivel.

A városban nem várt rám senki.

És aki várt – elárult.

S én magamhoz veszek tizenkét

fej hagymát, hogy az én

fejemmel együtt

épp tizenhárom fej legyen.

Hiszen a hagyma -

az élő természet növénye

e korban is

könnyekre bírhat bárkit.

S így szólék az uralkodóhoz:

- Te itt valóban

uralkodol?

Uralva mindent?

- Uralkodik az őrség.

S magam is uralkodgatók.

S urául engem

a nép elismer...

mondja az őrség.

És én a térre kiteszem -

könnyet facsarni -

hagymáimat,

az élő természet naiv emlékeit.

E tájon,

hol annyi éve
hordják a vígság maszkját,
ahol minden megváltozott,
ahol egyetlen
könnycseppért fejed vétetik,
letépik, mint bocskort a lábról,
levágják, mint egy pörsenést -,
most zokogott az őrség!
És zokogásban tört ki
mindközönségesen a nép is.
Az uralkodó, komoly úr, kinek
nyeldeste könnyeit bajsztát harapva,
és iszonyú haragra gerjedt.

De nem feledték ám, hogy a
vesztőhelyre vezessenek,
s a tizenkét hagymafejet elásták,
víz örvénylik felettük.

Egyszer majd, egyszer még, igen,
valamikor bizonyosan,
fölkelnek a város felett
a hagymafejek, mind a tizenkettő,
s fölkél fölénk majd az én fejem
fenyegetően, jóslatul:
nem az utolsó voltam a vesztőhelyen,
nem az utolsó!

* * *

De azt mondják, hogy Kityezs városát
nem látta senki.
Ha nem, hát nem, tegyük fel:
nem látta senki.
Tegyük fel...

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)